

Jouluna 1944.

Ihmiskunta odottaa joulua, ei vain sotajoulua, vaan entisajan juhlaa, jonkalaista kristikunta vietti ennen paraikaa raivoavaa suursotaa.

Miten monta kertaa olemme näinä raskaina vuosina muistaneet rauhanaikaisia olojamme. Meidän elimme silloin nykyiseen verraten ylellisyydessä. Työtä oli saatavissa ja palkkataso melko korkea. Vientimme ulkomaille oli tasapainossa tuonnin kanssa. Kansallisvarallisuutemme lisääntyi vuosi vuodelta. Koko itsenäisyytemme aika on ollut ennen nykyistä sotaa yhtämittaista nousun aikaa niin sivistyksellisellä kuin taloudellisella alalla. Miten valmistauduimme silloin ottamaan vastaan joulua, jota nuoret ja vanhat erikoisella mielenkiinnolla odottivat! Lahjat olivat sekä runsaat että arvoikkaat. Joulupukin kontti oli täynnä mieluista jaettavaa.

Sikäli kuin sotavuodet ovat kuluneet, sikäli on lisääntynyt puute ja köyhyys niissäkin maissa, joissa sodan hävitykset eivät ole erikoisemmin näkyvissä tai eivät ole kaikkein raskaimpia. Kaikki sotaikäivät maat ovat köyhtyneet, toiset enemmän, toiset vähemmän. Tämän köyhtymisen vaikutukset ulottuvat kaikille elämänoille, yksinpä sivistystyösäkin sen vaikutukset ovat tuhoisat. Tunnettu asiahan on, että voimaperäinen henkinen työ, olipa tämä sitten tieteellistä tutkimustyötä tai eri tahoille suuntautuvaa valistustyötä, edellyttää menestyäkseen lujaa taloudellista pohjaa. Kansan köyhtyessä tämä pohja heikkenee ja monessa tapauksessa on työ rauhan palattua alotettava miltei alusta.

Kuulee joskus sellaistaakin sanontaa, että kunhan sota loppuu, niin kaikki palautuu entiselleen. Niin ei kuitenkaan tapahdu; ei voi entinen palautua yksinkertaisesti siitä syystä, että taloudellisia arvoja on niin paljon hävitetty. Tämä jo yksin tekee palaamisen entiselleen mahdottomaksi. Tähän tulee lisäksi monia muita sodan aikana tapahtuneita muutoksia. Vaikka esim. miljoonia ja taas miljoonia on kaatunut ja välttämättömästi pitäisi rakentaa niin sanomattoman paljon hävitetyn tilalle uutta, tulee kaikissa maissa tästä huolimatta olemaan sodan päätyttyä hyvin suurta työttömyyttä juuri köyhyyden ja raaka-ainepuutteen vuoksi. Sitäkin raskaampi tulee tilanne olemaan niissä maissa, joissa joudutaan suorittamaan sotakorvauksia.

Joulua mekin täällä Suomessa jälleen vietämme, puutteenalaista viidettä sotajouluaamme. Meiltä puuttuu niin paljon sitä, mitä meillä rauhanajan jouluna oli. Tästä huolimatta meillä on sentään edelleen jällellä jouluun liittyvä kallein osa. Joulusanomaahan olemme aina tällöin lukeneet tai siitä kuulleet, mutta tuskin aina siihen kylliksi syventyneet jouluantiemien yltykyläisyydessä. Joulun lahja on meille edelleen tarjona. Taloudellisesti karuna ja ankara jouluna voineekin meistä monesta tuntua taivaallinen lahja entistä arvokkaampana ja lämmittävämpänä. Synkkinä ja pilkkopimeinä öinä näkyy joulu-tähtikin kirkkaimpana.

Johtaja Paavo Mauranen 70-vuotias.

Eilen täytti itäkarjalainen merkkihenkilö, johtaja Paavo Mauranen Nurmeksessa 70 vuotta. Hän on syntynyt Repolan pitäjän Koropin kylässä tunnetusta Maurasten suvusta. Verrattain nuorena hän siirtyi Suomeen liikemieheksi, toimien eri tehtävissä, kunnes perusti suureksi liikelaitokseksi paisuneen Nurmeksen

P. Mauranen.

Kauppa Osakeyhtiön, ollen sen johtajana alusta alkaen. Johtaja Mauranen on kohonnut rehellisiä periaatteita noudattamalla ja etevänä liikemiehenä Pohjois-Karjalan eturiviin ja hänen apuaan ja asiantuntemustaan on käytetty sekä liikemaailmaa koskeissa tehtävissä että kunnallisissa ja kirkollisissa luottamustoimissa.

Karjalan Sivistysseuralla on ollut kunnia lukea johtaja Mauranen ainajäsentensä joukkoon ja on hän tukenut seuramme työtä aineellisesti jatkuvasti.

Seuramme ja lehtemme yhtyvät kiitollisina niihin lukuisiin onnitteluihin, jotka häneen merkkipäivänsä johdosta kohdistuvat!

Karjalan heimokin viettää evakkoväkenä joulunsa erossa siitä, mikä sille on ollut rakkainta, erossa rakkaiksi käyneistä kodeistaan, kotiseudustaan ja maakunnastaan. Vain muistot noista muinaisista todellisuuksista eletyistä päivistä, kirkoistakin ja kyläkappeleista, joissa kynttilän valossa otettiin vastaan jouluhime, sanoma maailman Vapahtajan syntymisestä, ovat jällellä. Nämä kalliit ja syvälle käteyttyt muistot meitä karjalaisia lämmittävät ja antavat voimia kestämään edessä olevat vastukset. Vanhat, mutta mielisämme yhä uusitut muistot — joulu-tähti niihin luettuna — vievät meitä yhä lähemmäksi sitä joulua, jolloin tämä synkkä aika on takanamme ja jolloin saatamme laulaa kiitosvirren Jumalalle siitä, että kärsimysten kirkastamina saatoimme ottaa suuren vieraamme vastaan oikealla tavalla. Kun näin tapahtuu, voimme todeta saaneemme sotajoulusta itsellemme siunausta, todeta tullemme osallisiksi suuresta lahjasta. Niin voimmekin puutteista huolimatta osallistua siihen jouluenkeltien lauluun, jonka ensikerran paimenet Betlehemin kedoilla kuuluivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!"

W. K.